

Bói Anna: Szóvarázs Kolompáréknál/ KIEMELÉSEK

- Jaj, drága uram, mondta egyik este az asszony a párjának, tudod mennyire szeretlek, de én már nem akarok több gyereket, mert látod ezeket sem tudjuk rendesen etetni. Verje meg a Devla! Még csak hónap közepe van, de liszten és vízen kívül semmi sincsen itthon. Két hétig egyik megint a lisztlevest?
- Mi a bánat bajod van?
Ez az egyetlen örömünk, a gyerekeken kívül – mondta bánatos arccal az ember. – Hogy mondjak le még erről is? Mindig csak a munka? Hát arra születtem, hogy állandóan csak robotoljak? Szeretsz te még engem egyáltalán, hogy ilyet kérsz tőlem.
- Hát hogyan szeretnék! Jobban, mint az életemet – mondta sírva az asszony -, de sajnálom a gyerekeket nagyon. Azt mondta a Klaudika tanárnője ma az iskolába, hogy fogalmazást íratott a gyerekekkel, a legnagyobb álmukról
- Azt mondta, hogy csirkemellet szeretne enni.
- neki ez a legnagyobb álma!
- téged nem idegesít, hogy a gyönyörű lányunknak az a legnagyobb vágya, hogy egyen valamit?
- *igaza van az asszonynak. Itt van ez a tíz gyerek, ezt se bírom már etetni. Mert ezek oszt egész nap csapkodnak a hűtőajtót, ha lenne benne valami. De ez se lesz már sokáig, mert azt mondta a villanyszámlás, hogy ha tizedikéig nem fizetek, kikapcsolják a villanyt. Nem az a lényeg, hogy kikapcsolják, hanem hogy nem tudom visszaköztetni, mert az nagyon sokba kerül. Ha nem lesz villany, biztos elviszik tőlünk a gyerekeket. Abba pedig Karolina belehal. De akkor én megölöm magam.*
- *Kevinke megtanította az apját is ájbetezni. Még oldalt is csinált neki, amikor az ősszel indult a kissebségi választásokon. De nem nyert, mert az az uzsorás, csak megint megválasztatta magát. Hogy a rák egye meg. Oszt nekik azóta bosszúból, magasabb kamatra adja a kölcsönt. De csak hozzá szorul, mert már máma se tudta volna megvenni a farhátot a kisbótba, ha nem kért volna kőcsön.*

Itt ez a sok gyönyörű kis pulya, egyik szebb, mint a másik. Meg okosok is. Csak etetni nem tudja őket. Pedig tényleg olyan sokat dógoznak. Már csont, bír ő is, meg az ura is. Oszt mégse elég.

Meg is kérdezi ő ezt az asszonyt, ha megfőzött, hogy kell mondani azt amit szeretnék, lehet van annak valami módja. A Kevinke ájbettjén van ingyen telefon, szkájnak hívják, oszt fizetni se kell érte. Majd megmondja Kevinkének, hogy nézze meg, hátha fel lehet hívni azt az asszonyt is szkájon. Oszt akkor beszél vele.

És azért hívtak, mert szeretnék megtanulni, hogy arról beszéljenek, és azon gondolkodjanak, amit szeretnék?

- Nem! – mondta Kálmán. Mert így hívták a cigány embert! – Mi csak pénzt akarunk. Hogy tudjuk etetni a gyerekeket. Mert attól félünk, elviszi tőlünk őket a hatóság, ha kikapcsolják a villanyt.
- Értem. Na, akkor figyeljenek jól rám. Kérdeznék valamit. Maguk iszákosok?
- Nem, mi nem szeretjük az italt, meg pénzünk sincs rá – mondták, szinte egyszerre.
- Veszekedősek? – kérdezte a boldogság professzor asszony.
- Isten mentsen, sose bántcsuk egymást.
- Nem bántják a gyerekeket se?
- Akkor miért félnek attól, hogy elveszik maguktól a gyerekeket?
- Nincsen pénzünk.
- Pénz miatt nem lehet gyereket elvenni.
- De nem tudjuk etetni őket.
- Be kell menni a családsegítő szolgálathoz, és majd ők segítenek. Elmondják milyen segítségek vannak.
- Én oda nem megyek, azok viszik el a gyerekeket a családoktól – mondta Karolina.
- Csak azoktól veszik el a gyerekeket, akik bántják a gyerekeket, vagy elhanyagolják őket. De azt is a gyerek érdekében teszik.
- Hát, én nem tudom.
- Na akkor gondoljanak utána, aki tisztán tartja a gyermekeit, járattja óvodába, iskolába, és nem bántja őket, attól sohasem veszik el a gyermekét. Az államnak is az az érdeke, hogy minden gyermek a saját családjában nőjön fel. Sőt segít is ebben.

Bói Anna: Szóvarázs Kolompáréknál/ KIEMELÉSEK

- Nekünk nem. Most is az uzsorástól kértem, hogy tudjak főzni, mert már elfogyott a pénz. Pedig még huszadika sincs.
- Mikor kap pénzt a család?
- Majd elsején.
- Na akkor holnap hétfő lesz, tessék elmenni a családsegítő szolgálathoz, és kérni valamilyen segítséget.
- De milyet?
- Majd ők tudják. Csak menjen be, mert önkéntes az ellátás, aki nem kér, annak nem erőltetik.
- De biztos, hogy nem veszik el a gyereket, ha megtudják, hogy szegények vagyunk?
- Ezer százalék.
- De az uzsorás azt mondta. Verje meg a Devla!

Ahogy megbeszélték Karolina hétfőn reggel szépen felöltözött, és bement a családsegítő szolgálathoz. Ahogy közelért az ajtóhoz a szíve majd kiugrott az idegességtől a helyéről. De nagy kár volt ennyire félnie. Ilyen kedves népséget, amilyenek ezek voltak, nem sokat látott még. Megkérdezték miben segíthetnek neki, leültették, meghallgatták. Elmondta nekik, hogy ő nagyon félt, hogy elveszik a gyereket, ha kiderül, hogy mennyire szegények, de azt mondta a nő, aki beszélgetett vele, hogy ők azt szeretnék, ha minden gyerek a saját családjában nőne fel, és ezért ők segítenek is, ahogy tudnak. Csak nem szabad a gyereket veszélyeztetni, mert akkor elveszik a szülőktől, hogy megvédjék őket. Azt is elmondta, hogy akkor van a gyerek veszélyeztetve, ha bántják, verik, szidják, erőszakoskodnak vele. A törvény bünteti azt, aki megveri a gyereket, meg azt is, aki tizennyolc év alattira bízta rá, a másik tizennyolc év alattit. Mert gyerek gyerekekre nem vigyázhat! Na, azt Karolina nem mondta meg, hogy a kicsikre most is Klaudika, meg Kevinke vigyáz, mert nem akart bajt magának, de szerencsére nem is kérdezték. Adtak neki ingyen lisztet, meg száraztésztát, meg konzerveket. Azt mondták, majd elmennek hozzájuk, és ott az egész családdal beszélgetnek, hogy megtudják, miben kéne segíteni. Mert ahhoz ugye, hogy segíteni tudjanak, tudni kell, mi a baj. Még a villanyszámla tartozást is elmondta nekik, és azt mondta a nő, hogy azt is el lehet intézni, csak akkor kártyás lesz az óra. Nagyon örült, hogy eljött, alig várta este, hogy Kálmán hazajöjjön a hagymaföldről, és mindent elmondjon neki. Szegény nagyon ki volt fáradva. Százöt forintot kapott, egy zsák felszedett hagymáért. Nagyon gyorsan szedte, túrta a földet, mint a malac, így három, vagy négy ezer forintot is meg tudott keresni egy nap. Csak most még nem fizették ki őket, azért kellett uzsoráshoz menni. De majd megkapják. Jó lesz az akkor is.

- Na akkor az első házi feladat, írják össze egy füzetbe, hogy miye van a családnak! De mindent írjanak le! A szülőket, gyerekeket, szomszédokat, jó barátokat, segítőköt, munkahelyet, vagy csak a munkát, tárgyakat, ingóságot, ingatlant, iskolai végzettséget, azt is, hogy a gyerekek mibe tehetségesek, maguk mit szeretnek csinálni. Írják bele, hogy már tizenöt éve együtt vannak, és még mindig szeretik egymást. Mindent írjanak le. Számolják meg az összes cipőt, ruhát, lábost. Még a színes ceruzákat, tollakat, füzeteket, pólót, gatyát, zoknit, ruhát is. Értik a feladatot?
- Én értem, mondta Karolina. Nem sok mindenünk van. Nincs házunk se, csuprok se...
- Karolina, azt kell összeírni ami van. Egy szót se halljak arról ami hiányzik!
- De, akkor...
- Nincs de, Karolina. Most még én vagyok a tanár. Írjanak le mindent, és hívjanak a jövő héten hétfőn este hatkor. Viszontlátásra.

Gyorsan eltelt az egy hét. Szegény Karolina vasárnap este tíz órakor még azzal volt elfoglalva, hogy befejezze a házi feladatot. Tudta, hogy másnap nem lesz rá ideje, mert hétfőn délelőtt kijönnek az önkormányzattól, hogy felmérjék a kertet. Ez a ház csak bérlemény volt, minden hónapban fizetni kellett érte az önkormányzatnak, de a kertjét eddig senki se használta. Azt mondták neki a családsegítősek, hogy, ha megművelik a kertet, övéké lehet ami terem benne. Hát hogyne művelnék, gondolta Karolina, hiszen az ura most is a mezőgazdaságba dógozik. Nem félnek ők a munkától. Csak se szerszámok, se vetőmagjuk nincsen. De azt mondták a családsegítősek, hogy ad azt is az önkormányzat, így oszt belementek. Mondjuk azt nem tudta Karolina, hogy a szerszámokat beleírja-e a füzetbe, mert azt mondták, hogy az majd az övéké lesz, ha egy évig rendbe tartják a kertet.

Arra gondolt, - meg mondta Kálmánnak is -, hogy ez az öregasszony szerencsét hozott rájuk. Azóta van kártyás óra, az uzsoráshoz se kellett menni, meg valahogy még a kedve is jobb.

Bói Anna: Szóvarázs Kolompáréknál/ KIEMELÉSEK

- Hát naccságos asszony, mink a gyereket irtuk előre, - mondta Kálmán -, mert minekünk ők a legnagyobb kincsek. Igaz sokba vannak, megeszik a vasat is, de azt beszéltük meg Karolinával, hogy nekünk a családnak a legnagyobb gazdagságunk.
- Na Kálmán, maga olyan okos ember – mondta mosolyogva a professzor asszony -, hogy mán most látom, nagyon könnyű lesz magukkal együtt dolgozni.
- Nézze Kálmán, lehet nem szép dolog, de én nem szoktam kölcsönadni, senkinek semmit. Tudja minél előbb tanulja meg valaki, hogy semmi nincs ingyen, annál hamarabb boldogul. Előbb-utóbb, úgyis meg kell tanulni mindenkinek, hogy saját ereje van. Minél hamarabb ébred rá egy család az erejére, annál jobban jár a család is, és a környezete is. Én ezért senkinek nem adok kölcsön.
- De akkor, mi a kölcsing?
- A coaching? Az amikor megismertetem a embert, a benne lakó bölcsőbbik énjevel.
- Mi volt az, vagy ki volt az, aki azt súgta a szívében, hogy Karolina a párja?
- Jaj Istenem, hát honnan tudjam? Maga tudja?
- Tudom hát. Minden ember szívében benne él a bölcsőbbik énje. Azért van ott, hogy segítsen neki. Annyira szereti, hogy minden kívánságát lesi. A világon bármit el tud intézni. De foglalkozni kell vele, figyelni kell rá, mert csak így tud segíteni. Eltelt nagyon az idő, ezért az lesz ezen a héten a házi feladat, hogy írni kell mit súg a szívében. Írják le a kicsikét is, meg a magukét is.
- Dik hé! Oszt akihez nem beszél, az mit írjon?
- Mindenkire mindig beszél. Aki figyel, az hallja. Figyeljenek, akkor hallják mit mond. Kevinke, hétfőn hatkor várom a hívást. Isten áldja addig is magukat! Viszontlátásra!

Kálmán és Karolina nagyon igyekeztek, hogy meghallják a szívük hangját, de hiába erőlködtek, nem mondott az semmit. De a gyerekek, minél fiatalabbak vótak, annál könnyebben tudták diktálni, amit a szívük mond. Az óvodások egész nap sorolták, csak győzze szegény anyjok írni. Ilyeneket mondtak, hogy „ügyes vagyok”, meg „én jó vagyok”.

- Azt, hogy üljek mán le egy kicsit, ne dőgozzak mán annyit.
- Hát, hogy mír nem vagyok inkább traktoros, az sokkal könnyebb, meg tisztább munka lenne, mint túrni a földet.
- Na, - mondta Karolina – oszt hogy lehet, hogy ez eddig nekünk nem jutott eszünkbe? Ez nagyon jó ötlet.
- Haggyad mán, énnekem sose lenne olyan szerencsém. Tudod nem bíznak a cigányba.
- Hallod anyja, én eddig azt hittem, hogy mink szegények vagyunk.
- Én is azt hittem, hogy én vagyok a világ legszegényebb asszonya, oszt a vígin még kiderül, hogy gazdag vagyok. Igaziból.
- Na igen, én se gondoltam, hogy nekünk ennyi mindenünk lenne.
- De azt se, hogy a gyerekeknek ennyi mindent súg a szívében.
- Azokat beleírtad amit az asszony mondott?
- A békességet, meg, hogy vigig alusszuk az éjszakát, meg, hogy egészségesek a gyerekeik, meg, hogy mindenkinek megvan minden testrisze?
- Ezeket. Meg a virágot az ablakodba, a szorgalmat, a hitet, a kitartást ami jellemez bennünket? A gyerekek sikereit? Azokat amiket mondott az asszony, azt a sok jót, amit elmondott rólunk, meg a családnakról.
- De ez olyan jó, igaz Karolinám? Én sose gondoltam még vígig, milyen sokat jelent, hogy a gyerekek is, meg mi is egészségesek vagyunk. Igaza van az asszonynak, tényleg ez a legnagyobb gazdagság. Meg hogy békességben élünk, szeretjük, megbecsüljük egymást. Lehet, hogy tényleg okos ez az asszony.
- Én sokkal boldogabb vagyok, mióta ismerem. Pedig semmise változott meg, oszt mégis.
- Mondjuk változott. Mán nem filünk attúl, hogy elviszik a gyereket. Rájöttünk mennyi mindenünk van, amit nem is lehet pízben kifejezni.
- De ezeket megvenni se lehet pízben.
- Nem bizony. Pedig azt hittem eddig, a píz a legnagyobb úr – mondta Kálmán a fejét vakargatva.
- Én is azt hittem rígen, hogy az a gazdag akinek píze van. Azt sose gondoltam, hogy a család, a szeretet, az összetartozás, a kedvesség, az egészség, a nevetés, a játék, az öröm sokkal többet ér, mint bármi olyan, amit pízben megvehetne az ember. Hallod az milyen szegény akinek van píze, de nincs öröme?

- Dik hé! Hát igen, az tényleg szegény – mondta Kálmán. Azér jobb lenne, ha pízünk is lenne.

A fene látott még ilyen furcsa öregasszonyt. Vigyorog, mint a tejbetök, mindig fülig ér a szája. Közben meg olyan kedves, olyan szípen beszél az emberekhez, hogy teljesen leveszi őket a lábukról. Mert már megfigyelte, hogy mindig dicséri őket. Na de ez semmi ahhoz képest ahogy a gyerekekkel bánik. Azokkal oszt olyan kedves, hogy megtelik tőle az ember szeme könnyel. Ahogy rájuk néz, még így az ájbeten keresztül is, meg ahogy mosolyog rájuk, az olyan, mintha magával Istennel, vagy valamelyik közvetlen munkatársával beszélne. Azt mondja nekik, hogy „mondjad csillágvirág” meg „olyan vagy, mint a napsugár”. „Szépségemnek, szívecskémnek, csillagomnak, világszépnek, mosolygónak” nevezi őket. A gyerekek teljesen oda vannak érte, de már az asszonyt, Karolinát is úgy az újja köré tekerte, hogy állandóan róla beszél.

mindig mondja az öregasszony, hogy „ha a rossz jár az eszünkbe, akkor meg kell gyorsan kérdezni magunktól, hogy mit szeretnék helyette, és azon kell gondolkozni, amit szeretne az ember, nem azon, amit kerülni akar”. Mondjuk ú megmondta neki, hogy ez nehéz, de az öregasszony szerint „annál a világon semmi se könnyebb, hogy azon gondolkozzunk, amit szeretnénk. Mert amíg a vágyaira gondol az ember, úgy mintha biztos lenne abban, hogy az már meg is van valósulva, sokkal boldogabb, mint másképp. Boldognak lenni pedig a világon a legkönnyebb. Aki nem hiszi nézze meg a gyerekeket. Annyira könnyű boldognak lenni, hogy még egy pici baba is képes rá. még egy óvoda is. Csak a felnőtt hiszi azt, hogy nehéz, és neki nehéz is, mert mindenkivel úgy történik, ahogy hiszi”. Azt szokta mindig mondani nekik, hogy ők „merjenek mások lenni”, „álmodjanak merészet”, „legyenek akik lenni akarnak”, meg hogy „legalább az álmaikban ne szerénykedjenek”. Na hogyha ú nem lenne szerény, akkor nem is traktoros lenne, hanem buszvezető. De nyóc osztállyal biztos nem fog sikerülni. Még a traktoros se. Nem szeretik ezek a cigányt. Úgyse engednék, hogy buszra üljön. Pedig milyen jó lenne. Szípen felöltözne reggel, oszt csak furikázna egész nap. A hagymafödét meg csak messziről látná, ippen csak annyira, hogy hálát adjon az Istennek, hogy egy kényelmes rugós székbe ülve végzi a dógát, oszt még píz is kap érte. Olyan dóga lenne, mint a királynak. Meg olyan szíp ruhája, mert ezek a buszvezetők kapnak ám ruhát is. Jaj Istenem de jó lenne, de nem fog ez összejönni. Nem mindenki lehet sofőr. Meg vezetni se tud. Igaz azt meg lehetne tanulni, de píze sincs a jogosítványra. Hát több az százezernél is. Neki meg még tízezerje sincs. Szóval nem lesz ebből semmisse. Pedig milyen jó lenne. Még gondolni is tényleg jó rá. Sokkal gyorsabban telik az idő, még itt a hagymafödön is, ha ilyenekre gondol. Mondjuk azzal tényleg nem árt senkinek, ha gondolkozik rajta. Igaz utána szomorúbb, hogy mégse teljesül, de az öregasszony szerint, „nem azért vagyunk szomorúak, mert a vágyainkra gondolunk. Az boldogsággal és jó érzéssel jár. Azért vagyunk szomorúak, mert nem hiszünk abba, hogy megkaphatjuk, amire vágyunk. De még abban sem, hogy Isten megsegít. A hitetlenség szomorítja meg az embert. A bizalomnak a hiánya, hogy nem hiszi el az ember, hogy milyen sokra képes. Nem bízik magába, nem szereti magát, nem hiszi el, hogy amit ki tud találni, azt el is tudja érni”. Hú, ha ez így lenne, nekik még fürdőszobájuk is lenne. Benti vécével. Mert milyen jó is lenne, ha nem kéne kimenni a kerti vécéhez. Főleg télen, mikor odafagy rá az ember. Meg a gyerekek is. Mondjuk a kicsik biliznek, de a nagyok sokszor mondják, hogy hideg van odakint. Na meg kitakarítani. Hát az se nagy mulatság, inkább egy kész tortúra. A bentit meg csak meghúzza az ember, oszt viszi ki a házból a piszkot a víz, nem kell vele foglalkozni. Mondjuk a vízdíj az sok, oszt nekik még a villanyszámlára sincs elég. De ha buszvezető lenne, biztos keresne vagy százezret, vagy még többet is. Abból ki tudnák fizetni a villanyt is, a vizet is, meg még csirkemellet is tudnának venni a gyerekeknek. Had teljesüljön az álmuk. Jó is lenne. Na de most még csak annyi bevétele van, amennyit a hagymafödön keres. Meg a kerti vécé. De még mindig jobb, mintha a padlásra járnának. Mert vannak a falu szélén olyanok, de még itt az utcába is, akiknek még vécéjük sincsen. Dik hé! Kint a kertbe se. Pedig az önkormányzat is segít ípíteni egyet, ha kell. Ő is úgy kérte még régen, mert féltették a gyereket, hogy valami fertőzést kapnak, ha nincsen rendes vécéjük. Oszt elintézte. Felment a hivatalba, elmondta mit akar, oszt jöttek is a közmunkások egyszer, segítettek, együtt megcsinálták. Mondjuk ez évekkkel ezelőtt vót. De nekik köszönheti ezt a mostani munkáját a hagymafödön. Mert elpanaszolta nekik, hogy nem tud dógózni, nem veszik fel sehovase, oszt az egyik mondta, hogy a mezőgazdaságis vállalkozó mindig keres munkást. Igaz az embereket csak feketén dógóztatja, pedig van könyvelője is. Azt beszilik, hogy a könyvelő rá szokta beszilni, hogy jelentse be az embereket, mert másképp nagyon megbüntetik. Oszt így néhányat bejelent, azoknak esztékájuk is van, ha megbetegednének véletlenül. Mondjuk ú nem szokott beteg lenni, így neki a feketemunka is jó. Nem bánta, ha nem jelentik be, csak dógózhasson, hogy tudjon píz keresni. A közmunkás odadta a mezőgazdaságis vállalkozó mobilszámát, oszt amikor megkapták Karolinával a segílyt felhívták, másnap meg már mehetett is a bót elé, mert ott kellett beszállni a kocsiba, amivel kihozták őket a hagymafödre. Akkor még szerette ezt a munkát is, főleg azt a sok pénzt, amit keresett vele, de már most sokkal jobban szeretne traktoros lenni. Mert látja, hogy azoknak sokkal könnyebb. Két traktoros is van itt. Lehet meg is kérdezi majd a főnököt, hogy nem lehetne-e elmenni valami traktoros iskolába? Hátha kéne egy harmadik. Helyettesíthetné őket, amikor ezek mennek szabadságra, vagy megbetegszenek. Olyankor ő lenne a traktoros. Vagy megkérdezi estére az öregasszonytól,

hogy hogy lehetne ezt elintézni. Mert nem csak itt lehet traktoros az ember. Van másutt is traktor. Meg busz is. Jaj csak az lenne az igazi, buszsofőrnek lenni. De erről még soha senkinek se mert beszélni. Még Karolinának se. Attól fél, hogy kinevetnék. Mondjuk Karolina sose nevetné ki, csak mégse meri mondani neki se. Még magának se. Pedig amikor a pízre rákérdezett legutóbb, azt mondta az öregasszony, hogy mindenki azzal tudja a legtöbb píz keresni, amit örömmel csinál. Oszt csak azt kéne meghallani, hogy mit súg a szíve, mi lenne neki a legjobb. Neki a traktort is súgja, meg a buszt is. Csak a buszt hangosabban. Sokkal, sokkal hangosabban.

„Napról, napra jobban vagyok, hála neked Istenem!”¹ – mondogatta Karolina lépésről lépésre, ahogy ment a boltba. Tudta, hogy hülyeségnek hangzik, de tényleg napról, napra jobban volt, sőt egyre jobban, és tényleg tiszta szívéből hálás volt Istennek. Meg a boldogság professzor asszonynak is. Meg is mondta neki, de az csak annyit mondott, hogy „Magának köszönheti mindenki a sikerét, és a baját is, mert senkise tud belebújni a másik ember fejébe, hogy gondolkodjon helyette. Így mindenkinek megvan a választás szabadsága. Minden ember eldöntheti, hogy boldog vagy boldogtalan akar lenni. Aki jó dolgokon gondolkodik, jól érzi magát, boldog. Aki rossz dolgokon gondolkodik, az rosszul érzi magát és boldogtalan. Nincsen ebben semmi ördögösség, mert mindenki maga dönti el, hogy jó vagy rossz dolgokon gondolkodik.” Hát ő inkább a jót választja. Az sokkal kellemesebb. Mán megfigyelte az elmúlt hetek alatt, hogy annyira kifárad, ha a bajain gondolkodik, hogy este a tévé előtt elalszik. Ezek a rossz gondolatok így elviszik az ember erejét. De az öregasszony szerint nem a rossz gondolatokkal van a legnagyobb baj, hanem az ellenállással. Az az igazi rabló! Ezért most azt tanulja, hogy „ami jön fogadjátok, ami megy engedjétek.”² Meg „vagyok ahol vagyok, és ez jól van”³. Igaz azt nem tudja ezeket miért kell mondogatni, de tényleg sokkal jobban érzi magát mióta tanulja ezt a furcsaságot. Úgy hívják, hogy a hozzáállás intelligenciája. Felírta a füzetébe a múltkor, mert sehogy se tudta másképp megjegyezni. Azt mondta a boldogság professzor asszony, hogy „A hozzáállás intelligenciája azt jelenti, hogy az ember mindig úgy álljon hozzá a dolgokhoz, hogy azt keresse bennük, amiktől jól érzi magát. Mert bármilyen dologgal kapcsolatban gondolhatunk a jóra is, és a rosszra is. Az élet választások sorozata. Az intelligens ember arra törekszik, hogy olyan dolgokon gondolkodjon, amiktől jól érzi magát. A többiek meg azokon gondolkodnak, amik eszükbe jutnak. Csak azt mondja a boldogság professzor asszony, hogy aki nem törekszik rá akarattal, az inkább a rossz dolgokon járhatja az agyát, mert az ember magától mindig azon morfondíroz, hogy a rosszat hogy tudná elkerülni. Pedig ezzel csak szaporítja a bajt, mert amin gondolkodik azt sokszorosítja.”

Így aztán Karolinnak jól fel volt adva a lecke. Azt már a harmadik kócsing után észrevette, hogy Kálmán mindig a rossz dolgokról beszél. Az ötödik kócsing után azt is észrevette, hogy ő is mindig arról beszél. Hú gondolta ezen pedig változtatni kéne. Például amikor bótba ment, mindig arra gondolt, hogy ők milyen szegények, ezt se tudja megvenni, azt se tudja megvenni. El is mondta egyik hétfőn este a boldogság professzor asszonynak, mire azt mondta neki, hogy fogjon két cetlit, írjon rá egy-egy mondatot, és tegye be a pénztárcájába. Azt kellett ráírni, hogy „1. Köszönöm mindazt a pénzt, amit az életem során kaptam! 2. Van elég, jut bőven mindenkinek!” Na megírta, és aztán vett egy pénztárcát is a piacon, mert addig nem volt neki. Úgy gondolta, hogy minek annak pénztárca, akinek úgyszincs pénze sose? De mán most másképp gondolja, ezért is vette meg a pénztárcát. Szépen beletette a kis pénzt, meg mellé a két papírt. El se hitte, de tényleg hatott. Amikor kinyitotta a pénztárcáját, és meglátta benne a papírokat, vagy hálát, vagy reményt érzett. Sokkal jobb volt így boltba menni. Már az se volt olyan nagy hazugság, hogy „Napról, napra jobban vagyok, hála neked Istenem!” Tényleg egyre jobban volt.

- Furcsa ez a kócsing, mennyi tudást ad az embernek – mondta Karolina a kávéját kavargatva.
- Tanítani kéne mindenkinek, had legyenek minél többen boldogok. Mert igaziból minden ember boldog akar lenni – tódította Kálmán.
- Csak azt gondolja, hogy az nehéz – vette vissza a szót Karolina.
- De a boldogság professzor asszony meg azt mondja, hogy könnyű – egészítette ki Kálmán.
- Na most kinek higgyen az ember? Magának, vagy az asszonynak? – kérdezte haraggal Kálmán testvére Kati.
- Mondjuk könnyebb lenne, ha könnyű lenne – mondta Karolina.
- Mert boldogtalanok lenni tényleg olyan nehéz – mondta Kati. – Nem is érti az ember, hogy minek született a világra? Azír, hogy szenvedjen?

1 A mondat Domján László vezetésével tartott Agykontroll tanfolyamon hangzott el Debrecenben.

2 <https://www.facebook.com/484832294912197/photos/a.493365944058832.1073741825.484832294912197/686503714745053/?type=3&theater>

3 https://www.youtube.com/watch?v=6L2MY_y9qq8 35.53

Bóci Anna: Szóvarázs Kolompáréknál/ KIEMELÉSEK

- De a boldogság professzor asszony meg azt mondja, hogy mindenki maga dönti el, hogy szenvedni akar, vagy inkább boldog akar lenni.
 - Hülye az az asszony – vágta rá Kati azonnal.
 - Nem hülye az -, mondta Kálmán. – Aki boldog akar lenni, az olyanokon gondolkodik, amiktől boldogság, meg öröm járja át. Aki meg a baján gondolkodik az szenved, oszt kisz.
 - Hát ha nem képes uralkodni magán? – kérdezte Kati. – Akkor mit csináljon? Hát csak nem szándékosan kínozza magát mindenki?
 - De erre meg azt mondta a múltkor a boldogság professzor asszony – mondta csendesen Karolina -, hogy gyakoroljon.
 - Persze, mintha az annyira könnyű lenne! – dohogott Kati. – Gyakorolni, mikor annyi dóga van az embernek. Meg annyi baja.
 - Na de ez nem kerül időbe – ellenkezett Kálmán. – Nem mindegy neked min gondolkodsz?
 - Ez az, hogy nem mindegy, drága uram – mondta Karolina.
 - Na igen. Csak annyit tanuljál meg testvérem, hogy azon gondolkozzál, amit szeretnél. Hidd el, mink nem akarunk neked rosszat.
 - Nem tudom – mondta Kati. – Tik azzal fizettek, hogy mást is megtanítatok erre.
 - Ezzel fizetünk – mondta Kálmán, - de ez neked nem kerül semmibe. Hát nem a testvőre akar először segíteni az ember? Mi a bánat bajod van? Mír vagy ilyen te? Ha Gyöngyi óvónéni örül neki, te mír nem örülsz, hogy elmondjuk?
 - Van ebbe valami átverés. Nem segít más senki a másikon, csak ha érdeke fűződik hozzá.
 - Én is így gondoltam – mondta Kálmán -, de más sajnálom azt az időt, amit az Örvényen kívül töltöttem.
 - Mi az az Örvény?
 - Egy olyan hely, ahol a Lelked van.
 - Nem értem. Mit csinál ott a Lelked? Meg az külön van éntülem?
 - Énnekem már elfogyott a tudomány – vakarta a fejét Kálmán.
-
- Tényleg örülök, hogy felhívtad a banyát. Csak ez a tanítás nehéz. Könnyebb munka kéne.
 - Nincsen rózsza tövis nélkül Kálmán. Emlékszel, mit mond mindig az öregasszony?
 - Emlékszek hát. Nincsen ingyen ebéd. Fizetni kell mindenért.
-
- Akkor se. Inkább leszek különc, de boldog, mint olyan, mint a többi.
 - Mér milyen a többi?
 - Megkeseredett, boldogtalan. Azt mondta a boldogság professzor asszony, hogy a magyar nők a világon a legboldogtalanabbak. Pedig csak boldog anya tud boldog gyereket nevelni.
 - Én nem tudom, hogy van ez.
 - Úgy van drága Kálmánom, hogy a gyerek olyan, mint az a száraz szivacs, amit bedobnak a vízbe. Azzal szívja meg magát, ami körülötte van. Később meg azt adja ki magából.
 - Kitül hallottad ezt?
 - Hát a boldogság professzor asszonytól. Azt is mondta, hogy nekem kell döntenem arról, mit adunk át a gyerekeinknek.
 - Mér csak neked? Nekem nem kell?
 - Azt mondta a boldogság professzor asszony, hogy az emberek úgyis azt csinálják, amit az asszony szeretne. Tudod, odafordul a fej, ahova a nyak fordítja.
 - Majd odafordulok én....
 - Csak ne keresd más magad tovább Kálmán. Hát látod, hogy ez jó.
 - Látom persze, de olyan nehéz.
 - Mondjad azt, hogy azt akarom, hogy könnyű legyen.
 - Istenem, egyenesbe jön a banya!!!
 - Idefigyelj Kálmán! Az se jó, hogy banyának hívod a boldogság professzor asszonyt.
 - Dik hé! Mér, mi a baj veled?
 - Azt mondta, hogy csak attól tudunk tanulni akit szeretünk, de minimum tisztelünk. Tulajdonképpen mi bajod van veled?
 - Megtanítja ezt a sok hülyeséget, oszt nyakaskodsz itt nekem...
 - Ugyan Kálmán, hát nem vagy százszor boldogabb, mint mielőtt ismerted?
 - Az vagyok, de nem értem sehogy se. Nem változott semmi.
 - Kívülről. De a szíved már nem ugyanaz. Elkezdett lágyulni. Elkezdted hinni.
 - Mibe???
 - Hogy nekünk is sikerülhet. Hiába vagyunk cigányok, lehetünk mi is olyanok, mint a többi.
 - Ha ráhallgatnánk, még különbek is lehetnénk.

Bói Anna: Szóvarázs Kolompáréknál/ KIEMELÉSEK

- Ha különbek nem is, boldogabbak biztosan. Te szeretnéd, hogy a gyerekeink boldogabbak legyenek, mint mi?
 - Szeretném, hogyne szeretném, de mit csináljak. Ha tudnám a csillagot is lehoznám az égről.
 - Elég lenne, ha elhatároznád, hogy egy hónapot kipróbálsz. Csak egy hónapot, oszt meglátnád mi lesz. Én is így csináltam. Csak határozd el magad.
- [REDACTED]
- Én meg a nyak vagyok, odafordulsz, ahova én fordítalak.
 - Majd megfordítalak én...
 - Megállj Kálmán!!! Nem kapsz semmit estére, ha fenyegetőzöl.
 - Te fenyegetőzöl Karol!
 - Kálmán én nem fenyegetőzők. Én nagyon szeretlek, az íletemnél is jobban, de a gyermekeinket, még túled is jobban szeretem. Én már döntöttem, úgy teszek, hogy boldoguljanak a gyerekek. Akár velem tartasz, akár nem.
 - Oszt mit akarsz, mit csináljak?
 - Határozd el magad!
 - Mire???
 - Hogy legalább megpróbálsz. Addig nem mondasz rá nemet, amíg ki nem próbáltad.
 - Jól van. Legyen. De nehogy azt hidd, hogy fenyegethetsz!
 - Dehogy hiszem, hát én se lennék nélküled semmi. Én se tudnék élni nélküled.
- [REDACTED]

Megbolondult ez a Karol, vagy mi a fene van vele? – dohogott Kálmán. – Még hogy ultimátumot ad nekem? Mire fel??? Egyenlőre még nem a farka csóválja a kutyát. Persze tudom én, hogy jót akar, meg azt is, hogy szeret. De ilyen válaszut elé állítani, hogy vagy jössz, vagy megyek egyedül. Ezt már mégse kéne. Csak én vagyok a család feje. Majd ennek a vénasszonynak is megmondom a magamét. Még veszekedést csinál köztünk. Mondjuk neki az tényleg nem érdeke. Meg Karol se akar rosszat. Csak szereti a pulyákat. Azoknak akar jót. Hogy boldogok legyenek. De mit kéne nekem csinálni, ha elhatároznám magam? Mert én nem mondókázok az biztos. Na majd estére megkérdezem, oszt eldöntöm mi legyen.

[REDACTED]

A boldogság professzor asszony annyira megörült, hogy elkezdtek dolgozni, hogy össze-vissza dicsérte őket. Hogy milyen szorgalmasok, meg mennyire megtartják, amit ígértek. Mondott róluk egy csomó jót. Ami a Kati dolgát illeti, azt mondta, hogy „Mindenkinek magának kell eldönteni mit, akar. Erre senkit se lehet kényszeríteni, de még befolyásolni se. Nem szabad erőltetni senkit, mert nem akarásnak, csak nyögés a vége. Amíg magától nem dönti el, addig úgyse sikerül senkinek. Hagyják Katit békén. Nem hiszi el mindenki, hogy élhetne boldogabban is. És nem is kell minden embernek elhinnie, ki tudja, ki akar boldognak lenni. Csak annak mondják, aki nagyon akar. Egyébként is egyénfüggő a boldogság. Olyan, mint az evés. Ki mennyitől lakik jól, és ki mit szeret. De az a legfontosabb, hogy a kötekedős kérdésre nem kell válaszolni. Főleg akkor nem, ha az a kérdés őket is el akarja bizonytalanítani. Hagyják figyelmen kívül, mert árthatnak maguknak is vele. Ha valaki gödörben van, és segíteni akarunk neki, jól tesszük, ha felé nyújtjuk a kezünket. Da, ha azt érezzük, hogy le akar húzni magához, gyorsan el kell engedni a kezét. Szabaduljunk meg tőle, amilyen hamar csak tudunk, mert másképp bennünket is visszaránt. Nem kell sajnálni se. Nem kell megmenteni az egész világot. Mindenki csak magáért felel. Ha látja, hogy nekem milyen változás történt az életemben, és ő is változtatni szeretne, megkeres magától. Ha pedig még nem jött el az ideje, hiába erőltetjük, nem lesz semmi belőle.”

[REDACTED]

Így aztán el kellett mesélni, mi történt délután. Bár a boldogság professzor asszonynak nagyon tetszett Karolin határozott döntése, csóválta a fejét annak hallatán, milyen válaszut elé állította Karol Kálmánt.

- Ez nem szép dolog – mondta Karolnak, - te zsarolod az uradat. Manipulálsz.
- Amikor valakit a saját érdekében manipulálnak, az nem rossz, mert jobban jár vele – mondta erre Karol.
- Alapvetően még igazad is lehetne, de nem fogja sokáig betartani, amire erőszakkal rávetted.
- Mér ne tartaná?
- Mert nem belülről jön neki. Kívülről erőlteted rá, ezért egy idő után nem fogja betartani.
- Pedig sokkal jobban jár vele.
- Azt majd tudja a lelke Karolin mivel jár jól. Ne vegyél fel nagyobb terhet, mint amit elbírsz. Ne erőltess semmit. Se magadra, se másra.
- De ha szeretném, hogy együtt menjünk tovább?

Bói Anna: Szóvarázs Kolompáréknál/ KIEMELÉSEK

- Akkor mond meg neki, mennyire szereted. Milyen sokat jelent neked, és mennyire szeretnéd, ha együtt mehetnétek tovább. Mond el neki azt is, milyen fontos neked a saját elhatározásod. Mond el, te milyen elhatározásra jutottál. És ami a legfontosabb, fogadd el, bármilyen döntést hozzon is. De legalábbis tartsd tiszteletben.
 - Azt hogy lehetne?
 - Elhatározod, hogy te már többé nem akarsz másképp élni, és Kálmánnal is együtt akarsz maradni.
 - De ez nem ellentétes egymással?
 - Miért lenne?
 - Mert ő nem akar még boldog lenni.
 - Karolin, számodra csak egy dolog a fontos. Te boldogan akarsz élni?
 - Igen.
 - És hajlandó vagy ezért változtatni a gondolkodásodon, és a viselkedéseden?
 - Igen.
 - Hajlandó vagy időt, és energiát tenni ebbe? Hajlandó vagy tanulni?
 - Igen.
 - Na akkor ez a te részedről, egy elhatározás. A környezetet pedig hagyd békén!
 - De én csak jót akarok nekik.
 - Értem. Ezért is mondom, hogy ha jót akarsz, ne csinálj rosszat! Ne manipuláld őket!
- Játék a szavakkal.
- Egyáltalán nem. A szabad akarat tiszteletben tartása.
 - Minek kellene tiszteletben tartani a szabad akaratot?
 - Mert ez a törvény. Ezt semmi sem írhatja felül.
 - De a család, az összetartozás, a gyerekek.
 - Életed legfontosabb kapcsolatai. Ez igaz. De a saját magadhoz fűződő kapcsolatod még ennél is fontosabb. Az a legfontosabb, hogy légy hű önmagadhoz. Ha szereted Kálmánt nem sűrgeted. És főleg nem bánsz vele tiszteletlenül. Tudja ő mit akar. Hagyjál neki időt. Meg Katiéknak is.
 - De akkor egyedül maradok.
 - Ugyan Karol, máris olyan népes táborod van.
 - De nem az én fajtámból. Én a mieinken akarok segíteni.
 - Karol, minden ember csak magán tud segíteni. Te lehetsz jó példa, de vagy követnek, vagy nem. Ez már nem a te részed.
 - Akkor az nem is számít, ha rajtam kívül egy cigány se változik?
 - Nem baj, ha senkise változik. Még az se baj, ha te se változol.
 - Na mostmán tényleg nem értek semmit.
 - Ez azért van, mert nem hiszitek el, hogy minden rendben van, úgy ahogy van.
 - Akkor mit küszködünk itt? – kérdezte Kálmán.
 - Ez az, Kálmán jól látja, ez már küszködés.
 - De akkor hogy csináljuk?
 - Írjátok össze Karol, mi az amit még jó szívvvel, könnyedén meg tudtok tenni. A következő héten ezzel kezdünk. Jó éjszakát.
 - Magának is – mondták szinte egyszerre.

Karol nem nagyon értette mi tévő legyen. Azt se tudta hova tenni, hogy csak könnyedén csinálja a dolgokat. Mi az, hogy ne küszködjön? Egész életében küszködött. Sőt küzdött keményen. Mégse vitte semmire. Persze még hetekkel ezelőtt megfogadta, amikor belekezdett ebbe a kócsingba, hogy most másképp lesz, mint amikor iskolás volt. Most hallgat a tanítóra, és megfogadja minden tanácsát. Így aztán eldöntötte, hogy megcsinálja amit az öregasszony javasolt. Kezdsenek összeírják, kinek mi okoz örömet. Így egyik este vacsora után összeült a család, hogy megbeszéljék, mi az amit könnyen meg tudnak csinálni. Erőlködés nélkül, és örömmel jár.

Miután így kigondolták, mi lenne nekik a könnyű, elkezdtek azon gondolkodni, hogy lehetne megcsinálni.

Még a hangulatuk is más lett, ahogy mindezt kigondolták. Alig várták, hogy másnap legyen, hogy el tudják kezdeni.

Közben Kálmánnak délelőtt eszébe jutott, hogy neki vajon könnyű lenne-e vezetni egy traktort? Egész délelőtt ez járt a fejében. Ezért ebéd közbe megkérte a főnököt, hogy engedje meg, hogy beüljön a traktorba, hogy belülről is megnézhesse. A főnök nemcsak megengedte, hanem ebéd után magához is hívatta Kálmánt, hogy megkérdezze tőle, tetszett-e neki belülről a traktor?

- Nagyon teccik – mondta Kálmán őszinte mosollyal az arcán. – Olyan, mint egy nagy erős kanca. Jaj de jó annak, aki ilyen vezethet – csúszott ki a száján.
- Dik hé! Tán szeretnél traktoros lenni? – kérdezte a gazda. Kálmán ugyan megszégyellte magát, hogy még nagyravágyónak tartják itt a végén, és kinevetik, de már nem akarta többé letagadni az álmait, se maga, se mások előtt.
- Szeretnék – mondta a szemét lesütve.
- Na akkor nagy szerencséd van, mert most mondta a könyvelő, hogy támogatják a Munkaügyi Hivatalnál a romák tanulását, nekem meg éppen most szolt az egyik traktorosom, hogy szeptember végén elköltöznek a faluból a közeli városba, mert mind a ketten ott kaptak munkát a feleségével.

Kálmán azt hitte, hogy rosszul hall, vagy képzelődik.

- Mit mondtál főnököm? – kérdezte elképedve.
- Azt, hogy most a munkaügyi kifizeti a „B” kategóriás jogosítványt, és azzal a kerti traktort tudnád vezetni, meg a piros rendszámú traktort is. Lenne hozzá kedved?
- Lenne – mondta Kálmán, de azt hitte, hogy ott a helyszínen szörnyet hal. A szíve a torkába dobogott, szinte azt se tudta hol van.
- Megvan a nyolc általánosod?
- Igen. Nem vótam jó tanuló, de megvan.
- Na akkor, hónap szépen öltözzél fel, oszt a Hivatalba menjél, jelentkezzél le, megyek én is utánad, ahogy kihoztam az embereket a földre.
- Jó. - mondta Kálmán, de még mindig nem volt magánál. Szinte reszketett a keze, amikor rágyújtott egy cigarettára.
- Ha meglesz a jogsid legalább a Sharant is vezetheted, ha én nem érek rá, hogy kihozd az embereket a földre.
- Azt mondd főnököm, hogy én vezethetném a Volkswagen Sharant??? – kérdezte Kálmán elképedve.
- Hát nem mindennap, csak amikor én nem érek rá.
- És miért pont engem választanál?
- Úgy vettem észre, hogy nem vagy iszákos. Igaz?
- Igen, tényleg nem vagyok, mondjuk nem is lenne miből inni.
- Sok a gyerek?
- Sok, de nem bánom. Olyanok ők nekem, mint másnak a kincs. Nekünk ők a kincseink.
- Na látod, az a másik oka, hogy mindent megteszel a családodért. Dógozol, megbízható vagy, el akarod tartani őket.

Kálmánnak könnybe lábadt a szeme, így nem nézett rá a főnökre. Szégyellte, hogy ilyen gyenge, de nem tudott mit csinálni. Ez a traktorosság, a gyerekei, meg, hogy megdicsérte a főnök a szemibe. Na ezt már nem bírta el, meghatódás nélkül. Istenem, ha ki tudta volna mondani, hogy mennyire hálás. Ha lennének rá szavak. Alig várta, hogy vége legyen a munkának, és el tudja mondani Karolnak, meg a családjának, micsoda szerencse érte őket. Este amikor hazament leültek a tornácon Karollal, és egy fél órán át csak beszéltek.

- Lehet, hogy tényleg csak ennyi lenne az egész, hogy ne erőlködjön ember, hanem inkább érezze jól magát? – kérdezte Karol.
- Ha tényleg igaza van a boldogság professzor asszonynak, akkor az emberek nagyobbik fele jól el van tévedve.
- De akkor mér tanítja mindenki, hogy küzdeni kell?
- Meg miért gondoljuk, hogy szenvedés az élet?
- Mi van, ha öröm?
- Igen. Akkor mi van?
- Akkor az van amit a boldogság professzor asszony mondott – válaszolta Kálmán.
- De mi az? – kérdezte Karol. Hát már annyi mindent mondott.
- Az van, hogy ez kezdetnek elég.
- Mi Kálmánom?
- Ez a tudás. Hogy ne erőlködjön az ember. Csak legyen örömteli. Keresse azt amitől boldog.
- Vagy legyen boldog attól ami van.

Bói Anna: Szóvarázs Kolompáréknál/ KIEMELÉSEK

- Hát mondhatjuk így is, de egy a lényeg, hogy az élet naposabbik oldalára kell átmenni. Ott egye meg a fene azt a sok kesergést, nem jó az semmire.
- Hacsak arra nem, hogy megtudjuk, mit szeretnénk helyette.
- Dik hé! Hallod Karol, mán tényleg egyenesbe jön a boldogság professzor asszony. Mintha őt hallanám.
- Na akkor figyeljél, oszt okosodjál - mondta Karol nevetve.

- Olyan jól megy minden, majd elszálok az örömtől, aztán észre se veszem, hirtelen visszacsúszok. Hogy lehetne ezen segíteni, drága boldogság professzor asszony. Tanítsál mán meg erre, mert mán mindgyán letelik a tizedik alkalom, oszt én meg attól félek, hogy nem tudom csinálni egyedül.
- Dehogynem tudod. Okos vagy, sokat tanultál, jól haladsz.
- De ezt a problémámat hogy oldjam meg?
- Tudod te azt: gyakorolj, gyakorolj!
- Hiába gyakorlok, nem akar menni.
- Karol, hogy tanultak meg a gyerekeitek jární?
- Hát felálltak oszt mentek.
- Nem okoskodtak, gyötrődtek, meg morfondíroztak azon, hogy az nem fog menni?
- Hát nem – nevetett Karol.
- Pedig, ha jól végig gondolod sokkal nehezebb dolog megtanulni jární, mint bármi más.
- Á, nekem az könnyű vót.
- Tényleg? Akkor mond már el nekem, hogy egy kicsi gyermek, aki hónapokon át fekszik a hátán, vagy kúszik a hasán, miért pont a két picurka talpacskájára áll rá? Mennyi arra az esély, hogy a pici lábacsáján meg tud állni, tud majd jární, sőt egy-kettőre szaladni is fog?
- Hát én ezen még sose gondolkodtam.
- De most mit gondolsz, ez így könnyű, vagy nehéz?
- Ha most kell mondani elég nehéznek látszik.
- Bizony – mondta a boldogság professzor asszony. – Egyszer láttam egy dokumentumfilmet, amiben bemutatták milyen sok minden kell ahhoz, hogy járjon az ember. Mégis meg tudja csinálni, már az egy éves gyerek is.
- Hát én ezen sose gondolkodtam még, de tényleg igaz.
- Azt mond meg nekem Karol, hogy tanul jární a gyerek? Sikerül neki egyből minden?
- Dehogy, sokszor elesik.
- És amikor elesik, elkezd nyafogni, hogy nem fog ez nekem menni, mindig visszacsúszok?
- Nem – mondta Karol, de már tudta rég nem a gyerekről van itt szó egyedül.
- Hanem mit csinál?
- Sír egy kicsit.
- Aztán?
- Aztán feláll, és próbálja megint.
- Meddig?
- Hát amíg meg nem tanul jární.
- Érted már Karol, mit kell tenned, ha visszacsúszol?
- Értem, csak szavakkal nem tudom megmondani. Álljak fel? Vagy ne nyafogjak?
- Ha fáj sírjál, de ne maradj ülve, ne add fel!
- De olyan nehéz!
- Jární se volt könnyű megtanulni. Sokszor elestünk, néha nagyon fájt is, ahogy megütöttük magunkat. Mégsem mondtuk, hogy én most már feladom, mert megint elestem. Addig próbáltuk, amíg nem sikerült.
- Akkor én most mit csináljak?
- Ne gondolkozz, csak gyakorolj, gyakorolj, gyakorolj – mondta kedvesen a boldogság professzor asszony.
- Just do it!
- Beszélsz angolul?
- Csak ezt jegyeztem meg, azt jelenti „csak csináld”
- Látod Karol, vág az eszed, mint a borotva. Igazán örülök, hogy megismertelek.
- Én is örülök. Isten látja a lelkem, nagyon örülök neki. Mán rég meg akartam kérdezni, mér csinálod ezt a munkát. Biztos nem vagy mán rászorulva, hogy szegény cigányasszonyt tanítsál arra, hogy legyen boldogabb. Mér fontos ez neked, drága professzor asszony?
- A mondás szerint, amilyen az asszony, olyan a családja, és amilyen a család, olyan a társadalom. Sokat tehet minden szegény cigányasszony, de ahhoz előbb tudnia kell. Ezért csinálom. Hogy együtt, veled és másokkal egy kicsit jobba tegyük ezt a világot.

- Minden jónak vége szakad egyszer – mondta Karol bánatos arccal.
- De csak azért, hogy átadja a helyét valaminek, ami még annál is jobb lehet.
- Biztos vagy ebbe, drága professzor asszony?
- Biztos.
- Bár nekem is ekkora lenne a hitem!
- Majd megerősödik a tiéd is idővel. Ahhoz, hogy tudjál hinni benne, kellene a sikerek is.
- Látom, hogy igaz.
- Akkor már csak az elhatározásodat kell fenntartani. Nem bántad még meg, hogy belekezdte?
- Nem én. És sose adom fel. Megtanultam a múltkori leckét. Figyeltem a kis Klariszkát, néztem ahogy feláll, tesz egy lépést, kapaszkodik, visszaül. Pihen egy kicsit, megint feláll, tesz két lépést, kapaszkodik, visszaül. Így halad egyrül a kettőre.
- Jól van Karol. Nem kell más neked tanító tovább, mert magadtól is meg tudod találni a környezetedbe azokat, akiktől tanulni tudsz. Gyermektől tanulni olyan, mintha a legnagyobb mesterektől tanulnál.
- De azért rossz, hogy vége van.
- Ne szomorkodj, amíg használod a tudást, nem szakad meg köztünk a kapcsolat. A lelkünk összeér.
- Behívatott a polgármester úr tegnap.
- Miért?
- Azt mondta, hogy egy integráló iroda roma családmentorokat alkalmaz, kísérleti jelleggel.
- Izgalmasan hangzik.
- Csak nem tudom, mit csinálnak az integráló irodisták.
- Az integrálás beillesztést, beépítést, egyesítést jelent. Tudod ilyen beilleszkedést.
- Akkor már értem, mert azt mondták, hogy aki megkapja a munkát, az a roma családokhoz jár, oszt segíti őket, hogy az óvodával, iskolával, családsegítőssel, védőnővel, meg a hivatallal is szót tudjanak érteni.
- Hogy fogsz tudni dolgozni a gyerekek mellett?
- Ez csak heti húsz óra, nem veszem el az anyaságit se, és beszélgetni kell, meg anyámék is segítenek.
- Vigyáznak a gyerekekre, amíg dolgozol?
- Igen, ha olyan a munka. De azt mondta Gyöngyi óvónéni, hogy babakocsi tologatás közbe is tudok dógózni, mert ennek az a lényege, hogy köztük legyek, példát mutassak, meg beszélgessek.
- Most is ezt csinálod.
- Igen, de itt papírokat is kell majd vezetni. Mondjuk attól nagyon félek.
- Majd segítenek ott, megtanítanak mindenre.
- De ha buta leszek?
- Karol mire jó a félelem?
- Hát, hogy lefelezzé az erőmet?
- Ezt akarod?
- Dehogy, csak elfelejtettem.
- Mennyit fogsz keresni?
- Azt mondták negyven ezret.
- Na látod – mondta a professzor asszony – mikor belekezdünk a coachingba, el se hitted volna, hogy két hónap múlva az urad tanfolyamra jár, hogy megszerezze a jogosítványt, te pedig kapsz egy jó munkát.
- Nagyon megváltozott az életünk. Én ezt mindenkinek meg fogom tanítani, akivel találkozok, mert ez annyira jó.
- Csak annak tanítsd meg Karolina, akit érdekel, mert ha mindenkire rázúdítod, nagyon sok csalódásban és kritikában lesz részed.
- Jó, megfogadom. A jövő hét lesz az utolsó?
- Igen, de már jól elboldogulsz magad is, és hívatsz is, ha megakadsz valamivel.

Eljött az utolsó coaching ideje. Az utolsó hétfő. Kálmán is félretette a KRESZ könyvet, hogy illendően elköszönjön a család. Jó, hogy belevágtak ebbe. Tanultak, amit tanultak, de azzal nem veszítettek semmit, hogy szkájoltak a professzor asszonnyal. Sőt nagyon is sokat nyertek vele. Mintha kicserélték volna a fejüket. Meg a szívüket is. Sokkal kevesebb volt a keserűség az életükbe, és tényleg nem került semmibe, csak figyelni kellett. Minden nagyon hálásak voltak, mindenki el akart utoljára köszönni. Mind a tizenketten.

Bói Anna: Szóvarázs Kolompáréknál/ KIEMELÉSEK

Mondom akkor, hogy szerintem mitől lennétek gazdagabbak. Szinte lélegzetvisszafojtva figyelt a család. A professzor asszony vett egy nagy levegőt, majd azt kérdezte:

- Mennyi megy el havonta cigarettára?
- Hát elég sok.
- Ismeri valaki a drogcsapdát?
- Sose hallottunk még róla.
- Na, akkor én ezt most megtanítom. Nagyon könnyű megérteni, régen általános iskolákban is tanítottam, hetedik, nyolcadik osztályban.

Felrajzolt egy grafikont, és bejelölte rajta azt amikor átlagosan, nagyon jól és nagyon rosszul érezzük magunkat.....

Mi az okosabb búzrudacskákat dugdosni a szánkba, és erőltetett menetben haladni a temető felé, vagy megfordulni és elindulni kifelé? Egyáltalán mi másra költethetnénk el ezt a pénzt? Mit vehetnék egy hét alatt a 7 000 forintból?

- És 18 250 000 forintból?
- Házat.
- Gondoljátok végig, és ha tudtok, dohányozzatok kevesebbet, vagy teljesen szokjatok le róla. Ha pedig most még nem tudtok, legalább a reményt ne adjátok fel!
- Egyszer ügyis sikerül – mondta Karol. –
- Ha nem hagyjuk abba addig a próbálkozást, amíg nem sikerül, akkor biztos, hogy leszokunk –tódította Kálmán.
- Lenne fürdőszoba is, meg buszjogosítvány is.
- Utána meg köthetnénk a gyerekekre, ami megmarad.
- Hát azért tényleg kár szívni, hogy még rosszabb legyen.
- Még az is lehet, hogy nem lennénk ennyire soványak.
- Meg akkor a gyerekek se szoknának rá.
- Többször is eszembe jutott egy mese az elmúlt hetek alatt „Istennel beszélget egy ember. - Uram, szeretném megtudni, hogy milyen a Paradicsom és milyen a Pokol? Isten odavezeti két ajtóhoz. Kinyitja az egyiket és megengedi az embernek, hogy betekintsen. A szoba közepén egy hatalmas kerek asztal volt és az asztal közepén egy nagy fazék, benne izletes raguval. Az embernek elkezdett csorogni a nyála. Az emberek, akik az asztal körül ültek csont soványak és halálsápadtak voltak. Az összes éhezett. Mindegyiknek egy hosszú nyelű kanál volt a kezében, odakötözve a kezéhez. Mindegyikük elérte a ragus tálát és vett egy kanállal. De mivel a kanál nyele hosszabb volt, mint a karjuk, nem tudták a kanalat a szájukhoz emelni. A szent ember megborzongott nyomorúságukat, szenvedésüket látva. Isten ekkor azt mondta: - Amit most láttál, az a Pokol volt. Majd mindketten a második ajtóhoz léptek. Isten kitárta azt és a látvány, ami a szent elé tárult, ugyanaz volt, mint az előző szobában. Ott volt egy nagy kerek asztal, egy fazék finom raguval, amitől ismét elkezdett folyani a szent ember nyála. Az emberek az asztal körül ugyanúgy hosszú nyelű kanalat tartottak a kezükben. De ez alkalommal az emberek jól tápláltak, mosolygósak voltak és nevetve beszélgettek egymással. A szent ember ekkor azt mondja Istennek: - Én ezt nem értem! - Ó, pedig ez egyszerű - válaszolja Isten - ez igazából csak "képeség" kérdése, ők megtanulták egymást etetni, míg a falánk és önző emberek csak magukra gondolnak.”⁴
- Az a jó – mondta kedvesen a professzor asszony - , hogy ti is azok közül az emberek közül valók vagytok, akik megtanulták egymást etetni. Ezért vagytok olyan gazdagok.

Ezután elköszöntek egymástól, de a család még sokáig ült vacsora után az asztal körül, hogy minden gyerek elmondhassa, mi okozza neki mostanában a legtöbb örömet. Karolina boldogan figyelte őket, Kálmán meg még boldogabban figyelte Karolinát, az ő saját boldogság professzor asszonyát. Mert ez az asszony oszt úgy kitanulta a tudományt, az elmúlt hetek alatt, hogy már csak arról lehetett a házba beszélni, ami mindenkit gazdagított.

Hát így lettek Kolompárék egy szegényből gazdag, és boldogtalanból boldog család.

⁴ <http://www.siklosiplebania.hu/sites/default/files/bekoszonto/11/10/iunius1.pdf>
2015. 10. 29.